

အိမ်ထောင်ရေး
ကောလိပ်

ဒုတိယအကြိမ်

အတိတ်ဆိုတာ

ဘယ်အချိန်တွေးတွေး

ချစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ

(၁)

အိမ်ရှေ့လမ်းပေါ်မှာ ကလေးငယ်တွေရဲ့ ပြေးလွှားခုန်ပေါက် ကစား
ဆူညံနေတဲ့ မြင်ကွင်းကို ဦးဘချိုတစ်ယောက် ကုလားထိုင်ပေါ်ကနေ ထိုင်ရင်း ကြည့်နေမိတယ်။ ဘာအပူအပင်မှ မရှိဘဲ ကစားနေလိုက်ကြတာ။ ငယ်စဉ်ကာလက ရွာမှာ ရှိတဲ့ လယ်ကွင်းတွေ ကောက်ရိုးပုံတွေကြားမှာ ကစားခဲ့တဲ့ နေ့ရက်တွေကို ပြန်လည်သတိရနေမိတယ်။ အဲဒီတုန်းက တော့ ကလေးပီပီ ကစားနေမယ့် ဘယ်အချိန် လေယာဉ်ပျံနဲ့ ဗုံးတွေကြမလဲလို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်ရသေး။ စစ်အတွင်းကာလ ဆိုတော့ ကျီးလန့်စာစားဘဝကိုး။

‘ဦးဘချိုကြီးရေ... အစ်မရွှေ မရှိဘူးလား’

‘ဟဲ့... မတင်ကြည်ပါလား၊ နင့်အစ်မ မရှိဘူး၊ ဈေးသွားတယ်’

မတင်ကြည်က ဦးဘချို အနီးအနားမှာ ရှိတဲ့ ကုလားထိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း စားပွဲခုံပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဖတ်လိုက်ရင်း...

‘ဒုက္ခပါပဲ၊ ညက ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲကို မမိလို့ အစ်မရွှေကို မေးမလို့ ၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ လို့ ၊ ကျန်တဲ့ သူဆို အစ်မရွှေလောက် ရေရေရာရာ သိမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ခက်ပါရဲ့ ၊ ဒီနေ့ မုန့်ဟင်းခါးမှ ချက်နိုင်ပါ့မလား မသိဘူး’

‘မတင်ကြည်ရယ် နင်ကတော့ ပိုကိုပိုတယ်၊ ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုလည်း အလွတ်မပေး၊ တီဗွီလည်း အလွတ်မပေးနဲ့ ’

‘ဪ... ဦးဘချိုရယ်၊ ကျွန်မဘဝကိုလည်း စဉ်းစားကြည့်၊ သားသမီး မရှိဘူး။ လင်က လည်း သေ၊ ဒီတော့ ပင်ပန်းသမျှကို ဒါလေးနဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေရတာ’

‘ဟဲ့... အေးဟ၊ နင့်ယောက်ျားကိုသောင်း စက်လှေမှောက်သေတာ ဘာလိုလိုနဲ့ တစ်နှစ် တောင်ပြည့်တော့မှာ ပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ် ဦးဘချိုရယ်၊ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွဲထဲက အွန်စောတို့ ဂျွန်စောတို့ ဆိုတာ ကျွန်မကို ဘယ်မိမလဲ၊ ကိုယ့်ယောက်ျားဆုံးတာ သတင်းပဲ ကြားရတာ’

မတင်ကြည် ပြောသလိုပါပဲ။ သူ့ယောက်ျားကိုသောင်း အသက်ကြီးမှ စက်လှေလိုက်သွားရင်း စက်လှေမှောက် ကွယ်လွန်တာ မတင်ကြည်အဖို့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ်။ ရက်လည်ဆွမ်းသွတ်ဖို့ ငွေမရှိလို့ ရပ်ကွက်နာရေးအသင်းက ကူညီရနဲ့ ။ နောက်ဆုံး သူ့ယောက်ျား ကိုသောင်းရဲ့ နာမည်ကို သန်းခေါင်စာရင်းက ထုတ်ပြီး လပတ်ဆွမ်းသွတ်တဲ့ အထိ ကူညီကြနဲ့ ။ ဒီလို ကူညီကြတာကလည်း မတင်ကြည်က စကားကို ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောတတ်လို့ ပါ။ အထူးသဖြင့် ရုပ်ရှင်ဗီဒီယို အလုပ်မအားလို့ မကြည့်ရသေးတဲ့ သူတွေဆို မတင်ကြည်က သူကြည့်ရတဲ့ ဇာတ်ကားကို အသေးစိတ် ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ ပြောပြ လေ့ရှိတယ်။ အားလုံးက သူ့အပြောမှာ မျော

ပါလို့ ။

‘ဦးဘချိုတို့ ပဲ ကောင်းတယ်၊ သားကလည်း တစ်ယောက်တည်း၊ အရွယ်ရောက်တော့ ငွေကြေးက ပြေလည်နဲ့ ၊ ကဲ... နောက်မှ တစ်ခေါက် လာမေးဦးမယ်’

မတင်ကြည်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်းသွားပါတယ်။

ဦးဘချိုကတော့ ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဆက်ထိုင်နေရင်းက လမ်းပေါ်က ကလေးတွေ ကစား တာကို ဆက်ကြည့်နေပါတယ်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို သူ တွေးလို့ နေမိပါတယ်။

‘တစ်ရွာမပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်’ ဆိုတဲ့ စကားလို သူနဲ့ သူ့ဇနီးဒေါ်ရွှေ ရွာကနေ ပြောင်းလာကတည်းက သူတို့ အဖို့ ကောင်းဖို့ ဖြစ်လာသလားလို့ ။ သူ့မြင်ကွင်းထဲမှာ ရွာကနေ ရန်ကုန်မြို့ကို ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်လည်မြင်ယောင်နေမိပါတယ်။

ကိုဘချိုက ရွာမှာ လယ်လုပ်တယ်။ မလှရွှေနဲ့ ညားတော့ စီးပွားရေးက ပိုတက်လာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက အဲဒီတုန်းက ခေတ်အခြေအနေကြောင့် လုံခြုံမှုက ရွာတွေမှာ သိပ်မရှိဘူး။ ဓားပြ ခဏခဏ တိုက်။ လူပြန်ပေး ခဏခဏဆွဲဆိုတော့ ကိုယ့်မှာ ရှိတာကို လူတွေမသိနိုင်တဲ့ ပုံစံမျိုးနဲ့ နေနေ ရပါတယ်။

တစ်နေ့။

ထိုနေ့က လမိုက်ရက်ဖြစ်တာမို့ တစ်ရွာလုံး မှောင်မိုက်လို့ နေပါတ

ယ်။ တချို့အိမ်တွေဆို မီးခွက်မှုတ်ပြီး စောစောစီးစီးအိပ်လို့ ။ အဲ... အဲဒီအချိန်ကာလက ရုပ်ရှင်မင်းသား မြတ်လေး မင်းသားဖြစ်ကာစ နာမည်ကြီးချိန်။

‘ဒေါက်’

‘ဒေါက်’

အိပ်ခါနီး တံခါးခေါက်သံကြားလို့ ကိုဘချိုက ဘယ်သူများ လဲဆိုပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တဲ့ အခါ တံခါးဝမှာ လူငါးဦးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ လက်ထဲမှာ ခြောက်လုံး ပြူးကိုင်ထားတဲ့ ဓားပြရယ်၊ ပြီးတော့ ဓားရှည်နှစ်ချောင်း၊ ဝါးရင်းတုတ်နှစ်ချောင်းကိုင်ထားတဲ့ လူလေးဦးရယ် စုစုပေါင်း ငါးဦးကို တွေ့လိုက်ရပါတယ်။ ဝါးရင်းတုတ်ကိုင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက် တံခါးကို ပြေးပိတ်လိုက်ပါတယ်။ ကိုဘချို သိလိုက်ပါပြီ။ သူတို့ အိမ်ကို ဓားပြတိုက်နေပြီဆိုတာ။

‘စကား သိပ်မများ နဲ့ ၊ လေသိပ်မထွားချင်ဘူး၊ ရှိတာတွေ ထုတ်... ထုတ်... အကုန် ထုတ်’

‘တစ်ယောက်တည်းစားတာ မကုန်လို့ နံနက်အရုဏ်မတက်ခင်မှာ ကျုပ်တို့ ကို လှူတယ်လို့ သဘောထား၊ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနဲ့ ပေးလိုက်တာဟာ ခင်ဗျားရဲ့ နှလုံးသားမှာ စိတ်မှာ အေးမြမှုရမှာ ၊ ကျုပ် လူမသတ်ချင်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ သေနတ်ထဲက ကျည်ဆန်တွေက ခင်ဗျားနဲ့ မိသားစုရဲ့ အသက်ဇီဝိန် ကို မခြွေချင်ဘူး၊ ကျုပ်ဟာ နူးညံ့တဲ့ ဓားပြ’

ဓားပြခေါင်းဆောင်က သေနတ်ကိုကိုင်ပြီး ပြောနေတဲ့ အမူအရာနဲ့ ဝတ်စားထားတဲ့ ပုံကို ကြည့်ပြီး ဦးဘချိုခမျာ ရယ်လည်း ရယ်ချင်၊ ကြောက်ကလည်း ကြောက် ဖြစ်သွားပါတယ်။ ပြောပုံ၊ ဆိုပုံ၊ ဝတ်ပုံ၊ စားပုံက ရုပ်ရှင်မင်းသားမြတ်လေးရဲ့ အမူအရာမျိုးဖြစ်နေလို့ ပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ

ဓားပြခေါင်းဆောင်ခမျာ ပြောရင်းဆိုရင်းက မာန်ပါသွားတယ် ထင်ပါရဲ့ ၊ သူ့လက်ထဲကသေနတ်ကို ကိုဘချိုပါးစပ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး စကားတွေ ပြောပြန်ပါတယ်။

‘သိပ်မစဉ်းစားနဲ့ ၊ ထုတ်ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ဓားပြတိုက်နေတာ လွတ်လပ်ရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေး အတွက်။ ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အလံဖြူ အလံနီက သွေးကွဲ၊ ငြိမ်းချမ်းရေးပန်းတစ်ပွင့် ငွားငွား စွင့်စွင့်နဲ့ ဘယ်နေရာမှာ ပွင့်ရမလဲ၊ ထုတ်ဗျာ၊ ရှိတာတွေပေးတော့’

ဓားပြခေါင်းဆောင်ရဲ့ စကားကို နားထောင်နေတဲ့ ကိုဘချိုခမျာ ပါးစပ်ထဲ တံတွေးမျိုချရဖို့ က လည်း ခက်၊ ကြောက်လွန်းလို့ သေးတွေထွက်နဲ့ ဖြစ်နေတုန်း ပါးစပ်ထဲက သေနတ်ပြောင်းကို လျှာနဲ့ လျက် မိသွားပါတယ်။

သေနတ်ပြောင်းဝက ပိတ်နေပြီး အေးစက်စက်နဲ့ ။

သူ့လျှာရဲ့ အရသာက သစ်သားတုံးကို ထိနေရသလို ခံစားလိုက်ရတယ်။ သေနတ်တုနဲ့ ဓားပြ တိုက်နေပါလားဆိုတာ သိလိုက်ရလို့ ဓားပြခေါင်းဆောင်ကို လက်ပြန်ဖြတ်ရိုက်ပြီး ခြေထောက်နဲ့ ကန်လိုက်ပါတယ်။ ဓားပြခေါင်းဆောင် လဲကျသွားပါတယ်။ ဒီတစ်ခါကျမှ . . .

‘ဝိုင်းကြဟေ့ . . . သစ်သားသေနတ်အတုနဲ့ ဓားပြတိုက်နေလို့ ဟ’

ကိုဘချိုက အဲဒီလိုလည်း အော်ရော မြတ်လေး အမူအရာနဲ့ ဓားပြခေါင်းဆောင်က အဖြစ်မှန် ကို သိသွားလို့ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ရင်း သူ့တပည့်တွေကို မြတ်လေးရဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ပြောဆိုပါ တယ်။

‘ပြေးကြဟေ့ ပြေးကြ၊ ဒီမှာ သေနတ်အတုနဲ့ ဓားပြတိုက်တာ သိသွားပြီ၊ ပြဿနာတွေ တက်၊ လူတွေလာရင် ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ၊ ဒုက္ခ’

အဲဒီနောက် အိမ်ထဲကနေ အားလုံး ခြေကုန်သုတ်ပြေးကြပါတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင် အနီးအနား က လူတွေကို မြတ်လေး အမူအရာနဲ့ ဓားပြအကြောင်း ပြောပြတော့ ရယ်လိုက်ကြတာ။

မိန်းမဖြစ်သူ မရွှေလည်း နောက်ဖေးမှာ ပုန်းနေတာက ထွက်လာပြီး အိမ်နောက်ဖေးကနေ ဓားပြခေါင်းဆောင်ပြောတဲ့ စကားတွေကို ပြန်ပြောပြ၊ အမူအရာလုပ်ပြ၊ ပြီးတော့ ရယ်နဲ့ ဟုတ်နေပါ တယ်။

နောက်တော့ ကိုဘချို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

ဒီလောက် ဓားပြခဏခဏတိုက်တဲ့ နယ်မှာ မနေဘဲ ရန်ကုန်မှာ အခြေချမယ်ဆိုပြီး ရှိသမျှ လယ်တွေချရောင်းပြီး ရန်ကုန်မြို့သစ်တည်ကာစ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်ကို ပြောင်းလာခဲ့ပါတယ်။
